

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 162. szám

2006. június

Áldott ünnepet kívánunk lapunk olvasóinak!

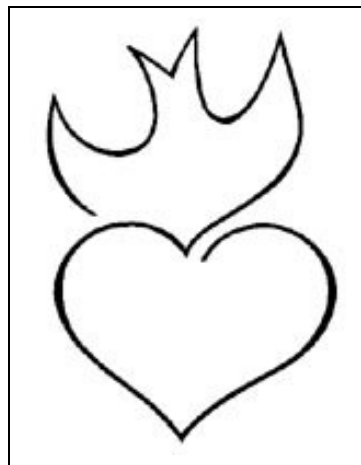
PÜNKÖSDKOR

Tüzek jönnek, különös lázak:
LÉLEK járja által a házat.
Szárnyas remény lobog fel
bennünk,
szólnunk kell és valamit tennünk,
amit az ÚR tüzlángja mível,
szétfutni a hatalmas hírrel:
a szeretet ímé kiárad,
nem lesz vége még a világnak,
JÉZUS KRISZTUS itt jár, keresvén...
Fehér zászló lobog keresztjén,
út lett nekünk, igazság, é l e t ,
átöleli a mindenséget.

(Füle Lajos)

A Szentlélek munkája

A Szentlélek Isten személyét leginkább munkájából ismerhetjük meg. A Biblia úgy ír róla, és sok hívő ember egységesen úgy tapasztalja, hogy Ő tesz képesekké minket Isten megismerésére. Ő segít megérteni és helyesen érteni Isten kijelentett igéjét, a Bibliát. Ő vezet el helyes önismeretre is. A Szentlélek világosságánál látjuk meg, mi a bűn, mi az igaz és mi a hamis, mi Isten akarata szerint való és mi nem az.

Ugyanakkor Isten Szentleke vigasztal, biztat, bátorít is. Ő az, aki adott esetben eszünkbe juttatja a szükséges igéket, és egyáltalán azt, amit Jézus Krisztus tanított nekünk. De Ő indít arra is, hogy tudjuk Jézust mint Isten Fiát dicsőíteni, Őt bátran megvallani, róla másoknak erővel és szeretettel beszélni, mutatni a hozzá vezető utat.

Az igazi imádságot is a Szentlélek ihleti. El lehet mondani egy szöveget gépiesen, „korrekt” módon, vagy lehet imádkozni mélyen, szívből, átéléssel, hittel. Ez utóbbi mindig a Lélek ajándéka.

A Szentlélek ajándékozza meg a hívőt bizonyossággal és reménységgel is. Bizonyossággal abban, hogy mindaz, amiről a Szentírás tudósít, igaz, és személyesen reánk is érvényes, továbbá reménységgel, hogy Isten a jövőben is hűséges mennyei Atyánk lesz, akire nyugodtan rábízhatjuk magunkat.

Egy ilyen szép igével szeretnék minden kedves olvasónak sok lelki áldásban gazdag pünkösdi ünnepet kívánni, valamint azt, hogy legyen minél többünknek boldog tapasztalata az újjászületés, amikor Isten adja az Ő Szentlelkét azoknak, akik neki engednek!

"A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által." (Róm. 15:13.)

Cseri Kálmán

Pünkösöd csodája

Csodát reméltem, csodát akartam,
de valahol mindig elakadtam.
Szememen köd ült, a célt nem láttam,
fövényre épített dombon álltam –
fényekért nyúlt két reszkető kezem,
ám csak neonra lelt rá a szemem.
Nem ott, hol volt a fény ott kerestem,
az csalt meg százszor, amit szerettem.

De kigyúlt az Élet csipkebokra,
nem építettem tovább homokra.
Lenn a porban mélyen meghajoltan
új boldog életre leltem holtan.
Az égi tűz a szívemben égett,
s derűje át a szememen fénylett.
Csodák világa többé nem kísértett,
rám lelt a legnagyobb: maga az Élet!

(Venyericsán László)

Ezt olvashatjuk a pünkösdről az interneten

Eredetileg a zsidó nép ünnepe, előbb a befejezett aratást, később pedig a Sínai-hegyi törvényhozást (ekkor kapta Mózes Istentől a törvényeket kőtáblákon) ünnepelték a Pészah szombatját követő ötvenedik napon Sabouthkor.

A keresztény egyházi ünnep története a következő: Krisztus mennybemenetele után, az ötvenedik napon az apostolok összegyűltek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a Szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra.

"És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó

szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Szellemmel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Szellem adta nékik szólniuk." (Csel 2:1-4.)

Ekkor Péter prédikálni kezdett, beszédére sokan figyeltek, követték, megalakultak az első keresztény gyülekezetek. Pünkösöd tehát az egyház születésnapja is.

Pünkösdi népszokások

Magyarországon csakúgy mint Európa számos országában a Pünkösöd ünneplésében keverednek a keresztény illetve az ősi pogány, ókori (római) elemek. A népszokásokban elsősorban a termékenység, a nász ünnepe, és ezek szimbolikus megjelenítése dominál.

A Római Birodalomban május hónap folyamán tartották az ún. Florália ünnepeket. Flóra istennő a római mitológiában a növények, virágok istennője. Pünkösöd ünneplésében ma is fontos szerepet játszanak a virágok, elsősorban természetesen a pünkösdi rózsza, a rózsza, a jázmin és a bodza.

Pünkösödkor a paraszt családoknál is ünnepi ételek kerültek az asztalra. Egyébként húst ritkábban ettek, de a juhtartó vidékeken nem csak húsvétkor, hanem pünkösöd napján is fogyasztottak bárányt, birkapörköltet. Máshol inkább marhahús, baromfi került az asztalra.

A tojásrántottának mágikus hatást tulajdonítottak (a tojás termékenységszimbólum), és szintén kötelező volt valamilyen édes kalács készítése (fonott kalács, túrós lepény, mákos kalács). Sárközben azonban nem édes tésztát, hanem sós kalácsot sütöttek, melyet tejföllel, borssal kentek meg. A bodza leveléből és virágából főzött szörpnek, teának minden betegséget gyógyító hatást tulajdonítottak.

((-ol-ló-))

"Teljetek meg Lélekkel!"

*"Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt; hanem teljetek meg Lélekkel!"
(Ef 5,18)*

Efézus egy nagy forgalmú, tengerparti város volt. Sok itt a jómódú ember, az ide települt római veterán család, ezzel arányban rengeteg rabszolga is tartozhat hozzájuk. A lakosság összetétele meghatározza a gyülekezet összetételét. Ebből arra lehet következtetni, hogy voltak rabszolgából lett keresztyének, megtért matrózok, tivornyához szokott gazdagok. Mindhárom réteg kísértése lehetett - megtérésük után is! - a szeszital, amely azelőtt természetes vigasztalója volt az életüknek.

Pál apostol ebbe a ténybe kapaszkodik bele, amikor inti őket, hogy amit eddig az alkohol jelentett számukra, most - magasabb szinten, szellemileg - jelentse ugyanezt Isten Szentlelke! Ebből az érdekes és szokatlan összehasonlításból kerekedik ki egy pünkösdi tanítás. A jelenségek hasonlítanak, de a forrás egészen más. Ég és föld a különbség a kettő között.

Az ittas ember nagyon bátorrá válik, sőt, vakmerővé. Nem ismer félelmet, amíg az ital hatása alatt van. - Pál apostol kijelenti, hogy akit betölt a Lélek, abban nincs többé félelem. Az apostolok határozottan kiléptek a felház zártságából, és megvallották hitüket abban a városban, ahol néhány hete keresztre feszítették Tanítójukat. Készek voltak akár a mártíromságra is, mint például István diakónus, vagy Jakab apostol. Az ital hatására megoldódik a nyelv, beszédessé lesz a gátlásos ember is. - Akit áthat a Lélek, felszabadul a bizonyágtételre. Ettől kezdve: "nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk" (ApCsel 4,20). Ide tartozhat az egyik eksztatikus megnyilvánulás is, a nyelveken szólás. Az alkoholos befolyás alatt lévő embernek virágos jókedve kerekedik. - Isten Szentlelkének a hatására igazán boldog, önfeledten vidám és derűsen optimista lesz az Úr gyermeke. Mindenkinek a szívére akar ölelni. Nincs többé faji kérdés, megkülönböztető személyválogatás. A nagy misszióparancsot nem is lehetne másképp teljesíteni, hiszen a föld végső határáig számos nép közé el kell juttatni a világosságot és az

evangéliumot. Az iszákos ember mindig szomjas. Nem tud betelni vele, és az italért bármire képes lenne, hogy megszerezze magának. - Így kellene szomjaznunk mindnyájunknak az Isten Szentlelkét, hogy ne lenne fontosabb számunkra, mint újra meg újra betelni vele, óhajtva felpeszditő hatását. Olyan ez a tanítás, mint a hamis bíróról szóló jézusi példázat. Pál apostol is az ellentétekre alapoz, a negatív vonások sötét háttéréből emeli ki a követendő igazságot: "Teljetek be Lélekkel!"

Köztünk (feltételezhetően) nincsenek iszákosok. De legyenek minél többen olyanok, akik óhajtják a Lélek nemes és Isten által ellenőrzött mámorát! - Szolgáljuk Krisztusunkat bátor szívvel, legyünk készen megvallani a bennünk lévő reménységet minden ember előtt! Égjen a szívünk azokért, akik jelenleg még a testet-lelket romboló kábító szerek és bódító italok vonzásában és rabságában élnek! "Menjétek el tehát, tegyétek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek, és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!" (Mt 28,19-20).

Gerzsenyi Sándor

PÜNKÖSD UTÁN

Pünkösöd előtt – sóvárgás titkos mélye.
Pünkösöd előtt – ígéretek zenéje.
Pünkösöd előtt – esedezés, esengés.
Pünkösöd előtt – halk hajnali derengés.
Pünkösöd előtt – szent vágyak mozdulása.
Pünkösöd előtt – koldusszív tárulása.
Csendesen várni – várni, hinni, kérni!
Aztán – boldog pünkösöd utánba érni!

S pünkösöd után – szent égi erőt-vetten,
pünkösöd után – Lélekkel telítetten,
pünkösöd után – bátor tanúvá lenni,
pünkösöd után – szolgálni, égni, tenni,
pünkösöd után – régít kárnak ítélni,
Krisztusnak élni és másoknak élni,
minden mennyei kincset elfogadni,
és pünkösöd után – adni, adni, adni!

(Túrmezei Erzsébet)

Levél a börtönből

Szeretett Lelkipásztor testvér, szeretett Testvéreim!

Egy-két hónapja tudom, hogy levelet kell írnom a Gyülekezetnek. Nem tudom hogyan, de a szent Lélek indíttatását érzem, melyen keresztül a testvéreknek tudniuk kell, hogy mennyire hiányoznak, és tudniuk kell, hogy Urunk szent Lelke aktívan kísér idebent is. Pünkösöd ünnepe alkalmából szeretnék írni a Lélek munkájáról, de nem közvetlen, direkt módon, hanem a Benne megnyilvánuló óvó és erőt adó, vigasztaló Lélek munkáján keresztül.

Kedves Testvérek! Alig várom, hogy otthon legyek a gyülekezetben és előttek állhassak és elmondhassam, hogy itt bent is otthonom volt és van. Szeretném, ha tudnátok e bizonyágtételen keresztül, hogy Urunk miként kísér.

Mikor 2005. augusztusában bejöttem, valaminek vége lett, és valami elkezdődött. Akkor még nem tudtam milyen csodák várnak rám, hogy ez az utolsó alkalom mennyire az élő Isten közelségében és személyes megismerésében telik. Szóval egy szerdai napon kezdődött. Miután beengedtek a Nagy Ignác utcai B.V-be, adategyeztetés után bekerültem egy „csurma” nevű gyűjtő helyiségbe. Ott vannak összesűrítve – szó szerint – az aznap tárgyalásra várók, a szállításra várakozók és a frissen bekerültek. Már akkor elkezdődött az akkor még számomra érthetetlen folyamat. Annak rendje-módja szerint készültem a befogadásra, és amit tudtam megvásároltam, hogy semmi- ben ne szenvedjek hiányt (élelmiszer, kávé, tisztasági szerek). Mondanom sem kell, hogy az ott várakozó kb. 80 ember közül jó páran elég erőszakos és elvetemült bűnözők. Ők keresik az alkalmat, hogy bárkitől is, de elvegyék a javaikat. Én is összetűzésbe kerültem velük, s mivel ismertem már az efféle rabló viselkedést, megpróbáltam felkészülni rá. Természetesen a dolgok nem úgy alakultak ahogy én terveztem, és annak ellenére, hogy sűrűn az Úrhoz fordultam bensőmben imán keresztül, mégis szinte minden javamtól „megszabadítottak”. Mondhatnám azt is, hogy önként átadtam, de ez nem lenne igaz. Bizony volt bennem harc és lázadás. Próbáltam felfogni, és próbáltam elfo-

gadni ezt az állapotot, de képtelen voltam megnyugodni.

Késő délután átszállítottak a X. kerületi B.V. intézetbe. Felérve a szintre, ahol leendő lakhelyem várt, valahogy minden megváltozott. Nyugalom, békesség, de a legfontosabb, hogy a szabadság érzése töltött el! Kedves Testvérek! Urunk a szárnyai alá vett, és elküldte rám akkor szent Szellemének harcoss erejét. A harcosság nem úgy nyilvánult meg a zárkában, ahová kerültem, hogy minden felforgató erejűvé vált, hanem számomra egy falleromboló, egy szeretet-hullám adó erővé lett. Zárkatársaim előtt már az első mondatokban kimondatta velem, hogy az Ő gyermeke vagyok. S bár ezek az emberek nem szoktak hozzá, de estére igen érdeklődően közeledtek hozzám, illetve nem is hozzám, hanem a megváltó Úr Jézus Krisztushoz. Roma emberek és bűnözők lévén nem kevés ravaszsággal és haszonleséssel fordultak az egyház felé, de ez az állapot folyamatosan lanyhult. Bár én is keveset tudtam akkor az Írásból, de amit kimondtam, hatással volt rájuk, és szembesítette őket saját maguk gyarlóságával. És láss csodát! Ezek a fél életüket börtönben töltött emberek elkezdtek először szégyent érezni, és később a szeretetet hallottam vissza lelkükből.

Küldetésem két hét múltán abban a zárkában – az Úr akarata szerint – lejárt. Amit mondani akart a szent Lélek, azt elmondta. Természetesen – emberi gondolkodással – ott akartam maradni, mivel nem láttam (s most sem látom mindig) az Ő akarátát. Kivettek dolgozni, így másik emeletre, másik zárkába kellett mennem. Nem tudom mi lett volt zárkatársaimmal, nem tudom, hogy jó helyre esett-e a „mag”, de reménykedem és kérem a Megváltót, hogyha nem is én, de legalább más arathasson ezekből a szívekből, s hogy ki tudja őket emelni az életbe!

Tehát elbúcsúztam, és másnap új emelet, új zárka. Ez sem volt egyszerű, de mint kiderült, csodálatos volt Isten terve. Haladtam a fegyőrrel a zárkák sora előtt, de sehol sem akartak fogadni – mondván, hogy kevés a hely, és féltették viszonylagos kényelmüket. Az utolsó zárka ajtajában kint állt egy fiatal roma fiú. Őt is megkérdezték, hogy hajlandó-e fogadni engem? – Természetesen – válaszolta. Négyágyas zárka, a többiek még dolgoztak. A félelem helyett már nemcsak a békesség, hanem a

békességnek a természetessége volt velem. Pár óra múlva megismertem a többi zárkatársam is. Volt közöttük egy Dániel nevű roma fiatalember, és az első percben kiderült, hogy mindketten hívők vagyunk. Ő a Hit Gyülekezetének a bemelegített tagja. Urunk szándéka szerint keresztyén közösségbe kerültem ismét. Hol van már a „csurma” emléke, pedig látom, hogy így kellett lennie, miszerint minden nélkül, tisztán és szegényen kellett belépnem, minden nélkül kellett gazdagságom hírét, örömhírét átadni! Elkezdődtek a beszélgetések, a tapasztalatcserék. Újabb és újabb élményeket, új társakat, testvéreket kaptam. Idézve egyik keresztyén levelező társam: „tudatlanságunkkal is egymást emeltük fel”. Hol a benti keresztyén testvér adott bizonyosságot a szeretetből – Urunk szeretetéből – hol az én utam és „hazatérésem” tapasztalatai és a Megváltó szeretete emelte fel őt. Surányi Péter börtönmissziós testvérem és barátom segített nekem és nekünk. Valószínű tapasztalata és emberismerete által, de főként a Mennyei Atya sugallatára ellátott engem tanulmányokkal – Merrill C. Tenney: Újszövetségi bevezető – melyeken keresztül megismertem az akkori (krisztusi) kor történelmét, földrajzát, hétköznapijait és teológiai irányzatait. A Szentlélek hajtott és hajtott, lázas tanulásba kezdtem – az én tempóm és lehetőségeim szerint –, s mint egy örvény, a másik két keresztyén testvér is indíttatást kapott. Mondanom sem kellene, a téli esték megteltek az Úr jelenlétével. Még olyanok is csatlakoztak hozzánk, akik most hallották először az Örömhírt. Mint az evangéliumokban: kiszélesedett az Úr felségterülete. Nagyon szép idők voltak és fordulalmiak. Ezért írtam a legelején, hogy itt is otthon vagyok, mert hol ne lennék otthon, ha ott van velem Urunk, ha minden nap Hozzá fordulhatok, ha érezhetem jelenlétét és még jobban megismerhetem. Pontosan úgy van, ahogy az Írás mondja – ismerd meg a Fiút és megismered az Atyát – csakis Rajta keresztül, az Ő végtelen szeretetében, amiből bennünk is van (már bennem is van valamennyi), ha tudunk engedni Neki és a keresztt elé tudunk menni minden nap. Hála és dicsőség az Övé! Ösztönzést, paraszt, s majdan lángot is ad ehhez! Itt meg kell említenem ajándékait. Most nem a nyelvekenszólásra, nem a prédikálás adottságára és nem a gyógyításra gondolok. Hanem, hogy nekem, a nincstelennek, a bű-

nösnek megmutatta magát. Azt mondta, hogy gyermeke és harcosa vagyok, és egyben örököse is. Testvéreket adott, melyek az én dicső családom, tehát hovatartozást (identitást) adott. Keresztyén szülőket, keresztyén családokat kaptam Tőle. Még egy fontos dolog: Édesanyám is visszatért Hozzá! Ő valamikor hívő volt, de elvesztette hitét, elfordult at Atyától. S megint csak az Írás jut az eszembe, mert egyedül voltam otthon keresztyén, még gyenge a hitben, de a gyengeség is elég volt ahhoz, hogy Anyum az Ő arcára emelje tekintetét. Hála az Úrnak, a mai nap már ő is a családom! A gyülekezetben élő kedves Testvérektől, így az Atyától szép ajándékot kaptam karácsony napján. Nem volt ennél szebb karácsonyom, és igen büszke vagyok a Testvéreimre! Köszönöm!

Érdekes módon a mai állapot – az Úrral való kapcsolatra gondolok – szintén az evangéliumi példát tükrözi. A benti testvérek szabadultak. Azt mondhatom: szinte egyedül maradtam, illetve kettesben az Úrral. Személyes kapcsolatom most tanításában tükröződik. Szinte alig tudok beszélni valakivel Róla, viszont annál többet vagyunk kettesben, az imára helyezve a hangsúlyt. Az utolsó idők szolgálatai jutnak eszembe, ahol Jézus a tanítványai-val foglalkozott. Lehet, sőt valószínű, hogy készít, formál a kinti világ próbáira. Hiszem, hogy tervének részesei vagyunk, s hiszem, hogy – ilyen körülmények között tudomásul kell vennem – most a felkészítés időszak van. Nem tudom mi vár rám. Nem tudom mi lesz a szolgálatom. Lesz-e egyáltalán? Nem tudom. Egyet tudok, hogy úgy lesz jó, ahogy Ő akarja! Nekem csak engednem kell, mert nem láthatom át az Ő tervét, de mivel Atyánk, így szeret minket, és gyermekeinek az örökélet dicsőségét adja. Legyen érte hála!

Kedves Lelkipásztorunk, Mihály testvér!

Köszönöm türelmedet és köszönöm imádságokat családomért és értem. Minden nap imádkozom értetek, és lélekben veletek vagyok! Remélem, ebben a levélben látható a szent Lélek munkája, tisztasága és igazságának ereje.

Áldja az Úr a Testvéreket!

Szeretettel:

Dömötör István
(Bp.2005.05.23.)

Milyennek szeretném látni a jövő egyházát?

Nem jellemez sem az elégedetlenkedők, sem a purifikátorok harcos akaratosága, ha a gyülekezetünkre gondolok. Kímélem a lelki közösséget, mivel hozzá tartozom. Szeretnék érte többet, hűségesebben, odaszánt lelkülettel dolgozni legjobb szándékkal, de feltételezem ugyanezt azokról is, akik vezetnek és képviselik a gyülekezetet. A lehetséges legjobb szándék programját első teológiai iskolám igazgatójától tanulhattam.

Hálás vagyok a gyülekezetért, amelyhez rügyező gyermekségtől tartozom, ahol serdülőként megismertem Jézus Krisztust, és érett férfikoromban szolgáltam. Ez a közösség formálta stílusomat, jellememet és az egész életet átfogó nézeteimet. Ez a világ gyakran lenézte hívő egyéniségemet, máskor megbecsült. Hálás vagyok azokért, akik elfogadtak; azokért is, akik korlátoztak, vagy éppen hatalmuk kényszerével kirekesztettek. Emlékeimben elcsitulnak a viták, és nincsenek sérelmeim. Az Úr hidat vert a szakadékok fölé, és többször fordította jóra azt, amit az emberek másként gondoltak. Isten kegyelmének megnyilvánulásait számlálhatom. Benne megbékéltem önmagammal, a barátaimmal; és ami talán nehezebb volt, azokkal is, akiket nem sorolhattam közéjük. A nagy nyomorúság tengerén át lassan kibontakozódik Kánaán kikötője. A mások kezében lévő kormányrúd után nem kapkodom, nem ordítok rájuk egy magasra tűzött árbocokosárból. Nekem jó a fedélköz megelégedéssel. Isten végtelen hatalmában mindig bíztam. Elhessegette a viharfelhőket, és keze nyomán kitisztult az ég. Társaimmal diadalmasan érkezünk, nem hajótörötként. Az igazságtételt ott nem emberek szolgáltatják. Kihajózás után gazdag kárpótlást remélünk, semmi sem követeli vélt adósságok terhének kiegyenlítését. Volt, aki mindent kifizetett már.

Föloldódnak a feszültségek, és mindenek egészébe olvadnak össze. Választ nyer sok kérdés, betetőződik és lezárul az életmű. Életem kadenciája hosszas késleltetéssel nyugodt harmóniába hajlik.

Milyennek szeretném látni a jövő baptistáit?

Hasonlóan elégedett, hálás és Krisztusban boldog embereknek.

(Szebeni Olivér)

Egyenként

Egyszer Teréz anyától megkérdezték, hogy a sok millió kalkuttai nyomorulton hogyan akar segíteni. Ő azt válaszolta, hogy „egyenként”.

Így is lett. Kalkutta utcáin milliányi bengáli között szolgált a szeretet misszionáriusa, a nővérekkel együtt. Ő megélte az ígét, mint Isten szolgája, aki a Lukács evangéliuma 14:21. verse szerint járt el, és a város utcáiról összeszedte a szegényeket, sántákat, vakokat. Segítette a nyomorultat, özvegyet, árvát, az útszéli csonkabonkát, akiket az indiai társadalom halálra ítélt.

Teréz anyát Isten 2000-ben hazahívta. Indiában kétnapos nemzeti gyászt hirdettek, és az ország történetében példátlan módon, elnököket megillető szertartás keretében temették el. Egy keresztény asszonyt Indiában.

A gyermekek felé különös szeretettel fordult. Híres mondása volt: „Ha megmentesz egy gyermeket, egy világot mentesz meg.” Munkatársakat gyűjtött maga köré. Misszionárius nővérei 122 országban spártai körülmények között dolgoznak, élelmet, gyógyszert osztanak, türelmet és szeretetet visznek olyan szerencsétleneknek, akiket kívülük senki sem vállal.

Teréz anyja megérezte: az emberek szívesen adakoznak, ha látják, mire megy el a pénzük. Inkább adnak téglát egy kisebb ház megépítéséhez, mint a nagy felhajrással megrendezett alapkölerakáshoz. Az összegyűjtött alamizsnát azonnal odaadta a szegényeknek. Rizst osztott Kalkutta utcáin, ruhát a leprásoknak, gyógyszert a tébécéseknek. Állami és egyházi adományt viszont sohasem fogadott el. Félte őrizte függetlenségét.

Vallási türelemből is példát mutatott. Ő Jézus nevében szolgált, nem alkudott meg, de tiszteletben tartotta a kalkuttai bengáli mohamedánok hitét éppúgy, mint a hindu hagyományt, legyen szó öltözködésről, étkezési, vagy éppen temetkezési szokásokról.

Elvetett minden földi tekintélyt. Órákig vigasztalt egy haldokló riksást, és habozás nélkül otthagya a tiszteletére adott fogadás úri vendégeit, mert egy beteg gyereknek gyógyszert kellett vinnie.

Őt nem kellett halála előtt vigasztalni. Szolgálat közben, békességgel ment haza. Élete minden perce mások szolgálatával telt el. Nem járt pszichológushoz, nem költött szépitőszerekre. Lelki szépség sugárzott belőle. Ura hű szolgálaként hazahívta. Betöltésre váró úr maradt utána. Élete, szolgálata példa lehet számunkra.

Egyenként, sok millió embernek segített! – *És mi?*

(Durkó Sándor László)

Jézus Krisztus és a da Vinci kód

Készült az Ethos folyóirat

Jézus Krisztus, Leonardo da Vinci és a Szent Grál cikke alapján

Mivel „A da Vinci-kód” a közvéleményben beszédtéma, és alapjául szolgál egy a Biblia és Jézus Krisztus körül újra fellobbanó nyilvános vitának, ezért fontos, hogy mi hívő keresztyének is felfigyeljünk rá, és egyrészt megfelelő ellenérveket tudjunk felhozni vele kapcsolatban, másrészt éljünk az ily módon nyújtott lehetőséggel, hogy hitünk kérdéseiről beszéljünk másokkal.

A sikerkönyv és ez alapján készült film néhány állítása a tények mérlegén:

”Nagy Konstantin a 4. században ezerszámra semmisített meg dokumentumokat, amelyek állítólag a halandó Jézusról számoltak be.”

Cáfolat: Nagy Konstantin nem csak hogy nem semmisített meg Jézusról szóló dokumentumokat, hanem épp ellenkezőleg, írótermeiben sokszorosította azokat.

”A császár megbízásából a római írótermekben meghamisították a Bibliát.”

Cáfolat: Konstantin császár azért másoltatott hivatásos írnokokkal bibliai szövegeket, mert azt megelőzően a súlyos keresztyénüldözések idején (különösen Diocletianus császár idején) sok újszövetségi kéziratot pusztítottak el. A hamisítás kizárhatóságát, és a hivatásos írnokok pontos munkáját mi sem igazolja jobban, mint a jóval Konstantin előtt íródott Oxyrhynchus-, Chester Beatty-, és Bodmer-papiruszok, amikben ugyanazt az örömhírt olvashatjuk, mint a ma is elfogadott Újszövetségben, hogy Isten annyira szereti az embert, hogy Fia a kereszten meghalt a világ bűneiért, és feltámadása óta mindnyájunk számára létezik az élő reménység.

Bővebb információ: János 3:16-21.

”A niceai zsinaton (Kr. u. 325) Konstantin császár rendelettel nyilvánította Jézust Isten fiává.”

Cáfolat: Róma 3:25-ben olvashatjuk, hogy: „Isten azért küldte Jézust, hogy akik benne hisznek, azoknak a bűneit megbocsássa. Ez Jézus vére, vagyis a halála által lehetséges.” (Egyszerű fordítás) A niceai zsinat arról tett hitet, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, és a zsinat kinyilvánította, hogy Jézus Krisztus egylényegű az Atyával. Ezt a püspökök állapították meg a Szentírás bizonyágtétele alapján, s nem a császár rendelte el egy személyben.

”A Biblia merő kitaláció, és a Jézussal kapcsolatos „igazság” csakis azokban a vallási tárgyú iratokban található meg, amelyek nem estek áldozatul Konstantin hamisítási és megsemmisítési akcióinak, mint pl. a holt-tengeri tekercesek és az egyiptomi Nag Hammadiban talált kéziratleletek.”

Cáfolat: A Nag Hammadiban talált kéziratok egyértelműen az evangéliumok írásba foglalása után keletkeztek. Ezek az írások egy korai keresztyén szektától származnak, akik a különleges ismeretek által elnyerhető megváltást hirdették. E szekta hívőit gnosztikusoknak nevezték. A gnosztikusoktól származó kéziratok nem tekinthetők hitelt érdemlő forrásoknak Jézus Krisztusról, és megváltói művéről, mert erről teljes mértékben téves tanítást hirdettek.

Más a helyzet a Holt-tengernél felfedezett tekercesekkel. Ezeknek jelentősége éppen abban rejlik, hogy bizonyítják, milyen hűséggel adták tovább az egymást követő nemzedékek az ószövetségi szövegeket. Viszont mivel Krisztus előtti korból származnak, ezért semmit nem tartalmaznak Jézus Krisztus földön járásának eseményeiről.

„Leonardo da Vinci tudta, hogy Magdalai Mária Jézus felesége volt. Utolsó vacsora c. festményén ezért a Jézus jobbán látható személy valójában nem János, hanem Mária. Leonardo ilyen „kódolt” formában hozta az utókor tudomására ezt a titkot (innen a regény eredeti – és a magyarban is átvett - címe).”

Cáfolat: A művészettörténészek csak fejüket csóválják, hiszen egy képnek, amelyet Jézus utolsó vacsorája után csaknem 1500 évvel festettek meg, nincs hiteles jelentéstartalma, hanem csak alkotójának felfogását tükrözi. Ezt hívják művészi szabadságnak. Egyébként a kép a korabeli reneszánsz szokásoknak megfelelően ábrázolja a jelenetet. Bővebb információkért: 1Kor 11:23-tól

”A „Szent Grál”, középkori legendákban az utolsó vacsora kelyhe, valójában egy személy, mégpedig Magdalai Mária, a „kehely, amely Jézus Krisztus királyi véréért hordozta” (362. o., Gabó Kiadó, 2004), vagyis Jézus leszármazottját.”

Cáfolat: Figyeljük meg a Magdalai Mária nevet! Magdala nem családnév, hanem egy a Genezáret tavának nyugati partján fekvő település neve. Egy olyan kultúrában, amely nem ismerte a családnév fogalmát, az azonos nevű, férjezetlen nőket földrajzi megjelölésekkel, a férjezeteket férjük nevével különböztették meg egymástól. Lukács 8:1-3-ban olvashatjuk:

„Vele volt /ti. Jézussal/ ... néhány asszony...: Mária, akit Magdalainak neveztek, ... Johanna, Kuzának ... felesége, ... de sok más asszony is.”

Ha Magdalai Mária Jézus házastársa lett volna, akkor ugyanúgy azonosították volna őt, mint Johannát (azaz mint Mária, a Jézus felesége), és nem földrajzi helymegjelöléssel.

„Sehol sincs olyan bizonyíték, adat, amely igazolná, hogy jézus nős volt.” (Darell Bock, dallasi teológiai professzor)

A teljes cikk az Ethos 2005 / 4 számában

V i d á m p e r c e k

Csapatmunka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy ember, név szerint: Mindenki, Valaki Bárki és Senki.

Egy szép napon szóltak Mindenkinek, hogy akadt egy fontos munka, sürgősen meg kell csinálni. Mindenki biztos volt benne, hogy Valaki megcsinálja. Bárki megcsinálhatta volna, viszont Senki se csinálta meg! Valaki dühös lett emiatt, mivel ez Mindenki dolga lett volna. Mindenki úgy gondolta, hogy Bárki megcsinálhatná, és Senki nem vette észre, hogy Mindenki kerüli a munkát. Végül Valaki lett, akit Mindenki okolt, amiért Senki nem csinálta meg azt, amit Bárki megtehetett volna.

Hogy hívják a semmitől sem féltő Ficsillát?
Bátor Ficsilla.

Mi a különbség a méh és a darázs között?
A darázs nem gyűjt vasat.

Mit mondott Jónás a cet gyomrában?
Bánatomat halban mondom el...

Hol lakik Tarzan?
Inda House.

Mi a legjobb zöldség?
BESTZELLER.

Melyik a legfájdalmasabb sportág?
A véraláfutás.

Miért hideg a hajnali szél?
Mert egész éjjel kint volt.

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly

Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban

F a k a n á l

Nyárson sült hal

Hozzávalók: 30-40 dkg vegyes hal (ponty, keszeg, harcsa); 1 cukkini; 1 padlizsán; 1 csomag újhagyma; 2 db paprika; grill fűszerkeverék; só; bors

Elkészítés: A halakat megtisztítjuk, kifilézzük, kis kockákra vágjuk, majd megszórjuk a fűszerekkel. A zöldségeket szintén felkockázzuk, majd egymás után nyársra húzzuk őket. A nyársat sütés közben a parázs fölött) forgatjuk.

Grillezett sajt sonkával

Hozzávalók: 40 dkg kemény sajt; 20 dkg sonka; olaj

Elkészítés: A kemény sajtot nyolc vékony szeletre, a sonkát pedig négy vékony szeletre vágjuk. A zsír- vagy pergamenpapírt megkenjük olajjal, egy sajtszeletet teszünk rá, azután egy szelet sonkát, és arra ismét egy szelet sajtot. Becsomagoljuk, rátesszük az előmelegített grill rostjára, és mindkét oldalán négy percig grillezzük. Az így megsütött sajtot becsomagolva rakjuk tányérra, és csak röviddel a fogyasztás előtt csomagoljuk ki.

Rablóhús

Hozzávalók: 60 dkg borjúcomb; 6 dkg füstölt szalonna; 6 dkg hagyma; só; őrölt fekete bors; olaj

Elkészítés: A húst megmossuk, megtörölgetjük, megtisztítjuk a hártájától, kisebb szeletekre vágjuk, és kissé kiverjük. Megsózzuk, őrölt fekete borsal meghintjük, megcsepegtetjük olajjal, és hűvös helyen pihentetjük. A füstölt szalonnát felszeleteljük, a hagymát karikákra vágjuk, és a hússzeletekkel váltakozva hurkapálcákra tűzzük. Az így előkészített húst rárakjuk a megforrosított grillrostra, és minden oldalról 5 percig grillezzük.

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Biblióra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők Órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaház cím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13